

Forfatter: Hostrup, C.

Titel: Udrag fra GJENBOERNE

Citation: Hostrup, C.: "Komedier og Digte", i Hostrup, C.: *Komedier og Digte*, udg. af Aage Marcus ; Overbibliotekar, Dr. phil. H. Topsøe-Jensen , 1954, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hostrup01-shoot-idm140699401445600/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Komedier og Digte

SKOMAGER. Ja det er mit Døbenavn – ja jeg ser nok, Herren vil ikke tro mig, men jeg forsikrer, De maa spytte mig i Ansigtet, om jeg lyver.

KLINT. Nej det har jeg dog ingen Lyst til. – Men hvad har De da at bestille med Tuborg?

SKOMAGER. Siden han er Herrens Ven, har han da ikke fortalt Herren, at han skriver paa en Stykke om mig?

KLINT. Om Dem?

SKOMAGER. Ja om mig, om Jerusalems Skomager – en stor Stykke, som skal traktere hele mit Liv lige fra Begyndelsen til Enden og forestilles paa det kongelige Theater.

KLINT. Jo vist, jo vist!

SKOMAGER. Herren kan tro mig, jeg har lidt meget i mine Dage! jeg er bleven mishandlet og bespottet og forhaanet og overkjørt, men dog har jeg aldrig lidt saa meget som af disse Digtere.

KLINT. Digtere! Hvad gjør de da?

SKOMAGER. Hvad de gjør? De gjør mig Fortrød, de piner og plager mig, for at jeg skal fortælle dem alt, hvad jeg har oplevet og hørt og observeret, de vil gjøre mig til Indtægt og vise mig frem som en Abekat, skjønt jeg er en gammel Mand, der gaar i mit nittenhundrede Aar.

Først det var i det tyske Land,  
Digterne kasted paa mig deres Øje,  
ach De vist ikke Dem tænke kan,  
hvad jeg der maatte friste og døje.  
Ja derude det underligt gaar,  
hver Mand fødes med Pennen i Haanden,  
Bønder og Damer og Skræddere faar

hver sin Portion af Digteraanden.  
Altid de søge med spejdende Blik –  
Musen er graadig, hun trænger til Føde –  
og de fornøjed sig ret, da de fik  
fat paa den stakkels evige Jøde.  
Først de store flaaede mit Skind,  
men saa kom jeg sgu snart i Moden,  
saa skulde Jøden puttes ind  
baade i Epopeen og Oden.  
Rundt man mig jog som et Skovens Dyr  
durch gjennem Vand, over Ild, gjennem Bakker  
blot for at fiske et Eventyr  
til disse hersens Musenalmanakker.  
Tungt var mit Hoved, træt min Krop,  
tavs jeg mig stjal fra de tyske Riger,  
løb saa afsted, og kom i Galop  
syg og mødig til Sjælland op.

– Det er Gud straffe mig sandt, hvad jeg siger!

KLINT. Det er dog forunderligt, men –  
SKOMAGER. Men ach, hvad ventede mig der?

Først jeg standsed min flygtende Gang  
under Sorøs venlige Skove,  
og med Lyst paa den bløde Vang  
ned jeg mig lagde for ret at sove.  
Ach – mens jeg tog mig en lille Lur,  
havde min Skæbne Dolken hvæset,  
Ingemann gik sig en Morgentur  
og saa mig ligge og sove i Græsset.  
Væk var min Ro – han tog mig hjem,  
jeg maatte nære hans Drømmerier,  
jeg maatte klynke min Smerte frem  
efter hans smægtende Melodier.